

בש"א (תל-אביב-יפו) 7431/07

ישראלפוט תעשיות בע"מ

נגד

גלאל עבד אלרחים

בית דין א. לעבודה תל-אביב-יפו

[07.10.2007]

כב' הרשמת בר"ג-הירשברג רחל

בשם המבקשת - עו"ד שמאול ברטלר

בשם המשיבה - עו"ד מסארווה האשם

החלטה

1. מונחת בפני בקשת המבקשת, היא הנתבעת בהליך העיקרי, לחייב את המשיב בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות המבקשת (להלן: הבקשה), אם תדחה התביעה.
2. תמצית טעמי הבקשה הם אלה: סיכויי התביעה להמחק או להדחות על הסף גבוהים; כעולה מכתב התביעה, המדובר בתובענה עליה חל הדין הירדני ועל פי קוד העבודה הירדני, מדובר בתובענה שעילותיה התיישנו. בנוסף, המדובר בתביעה שנייה בגין אותה עילה כאשר התביעה הראשונה, אשר הוגשה כארבע שנים לאחר תום עבודת המשיב אצל המבקשת, נמחקה על ידי בית הדין לאחר שהמשיב לא מילא אחר החלטות בית הדין; המשיב מתגורר בשטחי הרשות הפלסטינית ולפיכך הנו תושב חוץ שלא ניתן יהיה לפעול כלפיו לגביית חוב הוצאות; המשיב בהתנהלותו כמפורט לעיל גורם למבקשת להוצאות מרובות ולאובדן זמן שיפוטי יקר.
3. המשיב, באמצעות בא כוחו, מתנגד לבקשה. לטענתו הטלת ערובה תכביד על המשיב במימוש זכויותיו בשל מצוקתו הכלכלית; תביעתו הראשונה של המשיב נזנחה על ידי בא כוחו בשל חילוקי דעות בין המשיב לבין בא כוחו בעניין ניהול התיק. עם זאת "לא גרם להוצאה מיותרות ולא הושתו עליו הוצאות שלא נפרעו"; סיכויי הצלחת תביעת המשיב הנוכחית גבוהים. זאת ועוד, משאין המדובר בהליך סרק כי אם בתביעה למימוש זכויות סוציאליות הרי שעל פי ההלכה הפסוקה נטיית בית הדין תהא לפתוח את שעריה ולא להעמיד בפני תושב השטחים, אך בשל היותו תושב שטחים, מכשולים בדמות חובת הפקדת ערובה.
4. סוגיית הפקדת הערובה הוסדרה בתקנה 519 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד - 1984, כדלקמן:

בית המשפט או הרשם רשאי, אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום כל הוצאותיו של נתבע."

תקנה זו אומצה בפסיקת בתי הדין לעבודה מכח סעיף 33 לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969, וזאת בהעדר תקנה מקבילה לה או תקנה המאמצת הוראותיה בתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991. בתוך כך נפסק, כי בבואו לדון בשאלת החיוב בהפקדת הערובה, יתחשב בית הדין במיוחד במשפט העבודה (ר' דב"ע נה/3-218 עלי איוב אל הדיה - שרפן דוד בע"מ, פד"ע כט 391).

5. כידוע, ההלכה המנחה כיום בסוגיית הפקדת ערובה הונחה במסגרת פסק הדין עע 1424/02 פתחי אבו נאסר - SAINT PETER IN GALLICANTU (ניתן ביום 6.7.2003) בו נפסק, בין היתר ובהקשר הצריך לענייננו, כי ככלל אין להטיל על עובד תושב הרשות הפלסטינית ערובה להבטחת הוצאות המעסיק - הנתבע, רק בשל היותו תושב הרשות. יש לבחון כל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו, ואין לדרוש מן התובע יותר מאשר ראשית ראייה לסיכויי תביעתו. חריג לכלל זה נמצא במקרה "...בו התנהגותו של אותו בעל דין מצביעה על התחמקות מביצוע פסק דין או החלטה ו/או הטרדת בעל הדין השני".

6. לטעמי, מצב הדברים במקרה דנא בא בגדר החריג האמור ולפיכך יש לחייב את המשיב בהפקדת ערובה, והכל כמפורט מטה.

7. כעולה מן החומר שהונח בפני המשיב הגיש לבית הדין תביעה בגין אותה עילה שבתביעה דנא בשנת 2004. המבקשת מצידה בקשה לסלק התביעה על הסף ולחילופין להחיל עליה את הדין הירדני. בית הדין, מפי כב' השופטת לקסר, ביקש את עמדת המשיב באשר לשאלה האם בדעתו לעתור לתיקון כתב תביעתו בהתאם לאמור. המשיב מילא פיו מים וגם לאחר שניתנה לו אורכה נוספת למלא אחר ההחלטה נמנע מלעשות כן ולפיכך נמחקה התביעה בלא שחויב בהוצאות, במסגרת פסק דין מיום 18.1.2005. בחלוף למעלה משנתיים, חוזר המשיב אל שערי בית הדין ומגיש את תביעתו דנא במסגרתה מבקש הוא לפתוח את המסכת כולה בשנית. דא עקא, שהמשיב לא מספק כל הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לא מילא אחר החלטות בית הדין בהליך הקודם ומדוע לא מצא למצער, להודיע לבית הדין כי נתגלעו חילוקי דעות בעתיים לא ניתן יהיה להמשיך ולברר את התביעה. בדומה, לא מספק המשיב כל הסבר לשאלה מה בעת הזו השתנה ויבטיח שלא יונחו מכשולים על ניהול התביעה דנא.

8. למעשה עמדת המשיב המצטיירת היא שמשתביעתו הקודמת נמחקה, קרי, משלא מדובר במעשה בית דין ומשלא חויב בהוצאות, אף אם מלפנים משורת הדין, אין מניעה שישוב ויגיש את תביעתו בכל עת. אוסיף, כי אף אין מניעה שלא תמצא המבקשת במצב דומה בזמן אחר ובטרם תחלוף תקופת ההתיישנות.

9. עמדה זו קשה היא ואין בידי לקבלה. לטעמי, הליך עשיית צדק איננו שייך למתדיין בודד, במנותק מן האינטרסים של יריביו ומן האינטרס הציבורי כי הליכים משפטיים המגיעים לפתחו של בית הדין יסתיימו ביעילות, מבלי שיונחו מכשולים בלתי ראויים על דרכי ניהולם וללא בזבז משאבים. בתוך כך, גם זכות הגישה לבית הדין לא יכולה לכלול בחובה התנהלות דוגמת זו המתוארת לעיל אשר גרמה לבזבז במשאבי בית הדין, להוצאות לנתבעת ומהווה, בלשון כב' הנשיא אדלר בעניין פתחי אבו נאסר, משום הטרדת הנתבעת (בשנית). יחד עם זאת, משאכן אין המדובר במצב בו קיים מעשה בית דין ומשאין לחסום בפני המשיב את שערי בית הדין בהיות הגישה לבית המשפט, ולבית הדין בכלל זה, נמנית עם זכויות היסוד בשיטתנו, הרי שיש לחייבו בהפקדת ערובה בגובה 750 ₪ שהוא סכום השקול להוצאות הנפסקות בתובענות ממין זה.

10. מעבר לדרוש אוסיף, כי המדובר בתביעה שעניינה תקופת עבודה שהחלה בשנת 1987 והסתיימה בשנת 2003 כאשר לא מן הנמנע שאכן כטענת המבקשת חלקה התיישן, אף שאיני קובעת מסמרות בעניין זה. כמו כן, המדובר בתובענה "קצרת מילין" שרוב הנסתר בה על הגלוי ושחסרה בפרטים מהותיים. לשם השלמות אוסיף, כי טענת המשיב בדבר מצוקתו

הכלכלית לא גובתה בכל אסמכתא ואף לא בתצהיר מטעמו.

11. סוף דבר - על יסוד כל האמור הריני מקבלת את הבקשה. המשיב יפקיד בקופת בית הדין ערובה להוצאות המבקשת בגובה 750 ₪ במזומן או בערבות בנקאית וזאת בתוך 21 ימים.

ניתנה היום כ"ה בתשרי, תשס"ח (7 באוקטובר 2007) בהעדר הצדדים